

laiac

Revista de la IAC

Intersindical Alternativa de Catalunya

IAC - Intersindical Alternativa de Catalunya

laiac Número 5

- **Cap a un nou model econòmic**
- **Contra la privatització i el copagament de l'ensenyament i de la sanitat**
- **La reforma laboral del 2010**

emergè

Número
5

SUMARI

<i>La reforma laboral del 2010</i>	Pàg. 4
<i>Eines contra la privatització i el copagament de la sanitat</i>	Pàg. 8
<i>Cap a un nou model econòmic. Intervenció de Susan George. Seminari "Crisi de sistema i alternatives"</i>	Pàg. 10
<i>Una política educativa contra l'ensenyament públic</i>	Pàg. 16
<i>Crisi i EROs</i>	Pàg. 15
<i>Vacances per la pau</i>	Pàg. 20
<i>Tribunal Russell sobre Palestina</i>	Pàg. 22
<i>Viabilitat de les pensions i coherència dels sindicats</i>	Pàg. 23

En aquest número farem una repassada crítica de la resposta oficial a la situació econòmica que estem patint: l'anunciada reforma laboral i la gestió que se'n fa del sistema de pensions. Veure'm, de la mà de la Susan George, com no és l'única manera possible d'encarar-la i repasarem els darrers atemptats contra serveis públics bàsics: salut i educació. Paral·lelament, veurem com la tasca que tiren endavant els moviments socials segueix tenint sentit.

laiac Dipòsit Legal L-1369-2006

Núm. 5, gener de 2010

Comité de Redacció: Assumpta Capalvo, Antoni Fernández, Jordi Jiménez, Josep Lluís Mataix, Ramon Serna

Muntatge: Joan Daunis. Correcció: Arcadi Figueras.

www.iac.cat/

Federació de sindicats d'estalvi i serveis financers

USTEC-STEs IAC

Hem arribat al 2010 amb la confirmació d'allò que veníem anunciant: que no ens traurà d'aquí qui ens hi ha posat. Les xifres d'atur, les empreses tancades i el nombre de persones en situació precària han continuat la seva línia ascendent mentre els drets més fonamentals es converteixen en una qüestió merament formal per configurar discursos i proclames.

Al mateix temps, les veus discordants, no conformes amb el discurs institucional, es van fent lloc entre les nostres opinions i han demostrat, en alguns casos, que es pot arribar a canviar la consigna. Només cal veure la resposta de la ciutadania davant el martell de la grip A. És un exemple de com, per la via de fet, es pot fer evident la manca de credibilitat de les institucions.

Els qui compartim aquest projecte seguim treballant per fer aquestes veus cada cop més fortes tot sumant persones i projectes, defugint però de convertir-nos en protagonistes gratuïts dels esforços d'altres i també d'acabar treballant per a projectes partidistes o interessats que puguin mediatitzar els objectius finals.

Seguim treballant en projectes solidaris, seguim propiciant la trobada de moviments socials i plataformes reivindicatives i seguim escoltant i fent que siguin escoltades les persones que poden aportar-nos recolzament teòric i també força i entusiasme per canviar entre tothom la situació tan desfavorable per cada cop més persones.

En aquest context, el Fòrum Social Català, ha de ser un nou punt de trobada d'aquestes iniciatives i la Intersindical Alternativa de Catalunya hi posarà el seu esforç per enriquir els debats que s'hi generin. I passat el Fòrum, seguirem treballant per fer sentir tothom. Ningú no pot impedir que la gent decideixi el seu propi futur i molt menys, els governs, els partits, els poders econòmics, els poders mediàtics i les organitzacions que, de portes endins, els recolzen tot i que de portes enfora facin un discurs que es vol confondre amb el nostre.

La reforma laboral del 2010

Les mateixes receptes de sempre per a una malaltia ja crònica

5 reformes laborals per a un mateix vestit

Les diverses reformes laborals que s'han succeït els últims 30 anys han plasmat sempre el mateix objectiu: la implantació de mesures destinades a reduir costos laborals per afavorir l'acumulació del benefici empresarial. Tant les patronals, com els diferents governs, com CCOO i UGT i els mitjans de comunicació han aconseguit, en base a la reiteració continuada, que fermenti socialment la fal·làcia de la necessitat del benefici empresarial com a base social del desenvolupament.

Sota aquesta premissa s'han portat a terme cinc reformes laborals durant els últims 30 anys, que han comportat una pèrdua substancial de drets laborals i socials dels treballadors i treballadores, un increment important de la precarietat laboral i una situació d'instabilitat i d'indefensió laboral i social insuportables.

Totes les reformes han tingut en general un denominador comú: l'abaratiment de l'acomiadament i la flexibilització de les causes que el provoquen, així com la introducció de noves formes de contractació cada cop més precàries, que han tingut com a conseqüència una depreciació salarial contínua amb importants i regressius canvis en el model de jornada laboral i en l'organització del treball i, en definitiva, un transvasament de rendes públiques i pròpies del treball al capital.

Amb aquests precedents i en plena crisi econòmica, el govern, les organitzacions empresarials i el sindicalisme institucional semblen disposats a negociar una nova reforma laboral, en la que cadascuna de les parts i fins a l'hora de tancar aquest article, estan proposant el següent:

Iniciativa empresarial

Amb aquesta àmplia experiència acumula-

da, les patronals CEOE i CEPYME prenen la iniciativa i tornen a repetir receptes en la mesa de negociació, com ara:

- Reducció de les indemnitzacions per acomiadament: un únic contracte "fix" amb una indemnització única sensiblement menor, i l'equiparació dels acomiadaments per causes tecnològiques i econòmiques, de tal forma que la decisió final sigui empresarial, i així es redueix l'actuació judicial a supòsits de violació de drets fonamentals
- Reducció del 5% en les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social
- Abonament dels sous en cas de baixa laboral per la SS des del primer dia i mesures legals contra l'absentisme laboral com les d'atorgar a les mútues competències similars a les de l'INSS
- Eliminació d'algunes de les restriccions a les ETT com la de no poder contractar treballadors i treballadores per a certs treballs perillosos, o la d'haver de garantir el salari del conveni de l'empresa usuària
- Flexibilització del valor jurídic dels convenis, de tal manera que totes les qüestions lligades a les condicions de treball (salari, mobilitat, jornada, etc.) quedin supeditades a la decisió empresarial i només puguin ser tractades judicialment quan violin drets fonamentals
- "Contractualitzar" la negociació col·lectiva en el seu àmbit evitant, sobre tot en el que fa referència a salaris i jornada, l'extensió subsectorial i acabar amb la clàusula d'ultractivitat dels convenis, és a dir posar-los límit temporal i així evitar la seva vigència mentre no se'n negociï un altre
- Reducció de la durada i de les prestacions de l'atur
- Reducció dels costos de contractació de les persones aturades
- Millores fiscals: reducció de diversos tipus impositius com el de societats o el d'activitats econòmiques i desaparició de l'impost de successions

Per la seva part, el govern es mou en certa

ambigüitat, exposant línies generals, però sense acabar de concretar la majoria de les propostes:

- Implantació d'un nou contracte a temps parcial de reducció de jornada, amb la reducció salarial corresponent, fent-se càrrec l'Estat d'una part de la davallada salarial
- Reducció de les cotitzacions socials als empresaris en un 1,5%
- Posada en marxa d'un pla d'ocupació pel jovent amb la creació d'un nou contracte de pràctiques amb condicions especials i amb major flexibilitat que el contracte habitual
- Revisió de la negociació col·lectiva i flexibilització de la clàusula d'excepció en el conveni per permetre a les empreses desmarcar-se de convenis estatals i/o sectorials
- "Millora" de la intermediació laboral, amb revisió dels serveis públics d'ocupació modificant la regulació de l'actuació de les agències de col·locació privada i amplia-

ció del control sobre la incapacitat laboral prenent mesures per reduir l'absentisme laboral

- Mesures per avançar en el procés d'incorporació de la dona al treball

El trist paper de CCOO i UGT

Les propostes concretes de CCOO i UGT es desconeixen. No s'informa els treballadors i les treballadores de les propostes que es defensaran en la negociació. Potser el problema és que no tinguin propostes reals per reduir l'atur, millorar la qualitat de la contractació, etc., i el debat continuï, com en reformes laborals anteriors, sobre el què s'està disposat a cedir i, evidentment, això no es pot fer públic. Els dotze punts del manifest de la manifestació de Madrid apuntaven en aquesta línia. Només la demanda per consolidar i millorar la protecció de la desocupació en-

caixa directament en aquesta negociació. Altres demandes, com la negociació d'un acord plurianual que abordi la protecció de l'ocupació, podrien incidir indirectament en la reforma laboral com a contrapartida. I la resta de demandes, com ara reconsiderar el sistema fiscal espanyol, més centres d'educació, nous programes de finançament públic, desenvolupament de la llei de dependència, canviar el patró de creixement, crear un marc regulatori de la política energètica, millorar el sistema educatiu i reforçar la protecció social, són, purament i simplement, un brindis al sol.

La manifestació es realitzava amb l'objectiu de desbloquejar una negociació col·lectiva que, al parer dels sindicats, havien trencat les patronals el passat estiu

en mantenir una postura tancada en les seves demandes d'abaratir l'acomiadament i exigir una important reducció en les cotitzacions socials que el govern va xifrar en un cost de 15.000 milions d'€. Una pobra assistència a una manifestació que va deixar clar una vegada més una gran incapacitat de mobilització per part dels sindicats convocants i va servir per mostrar a tot el territori estatal, amb les declaracions dels seus secretaris generals, una manca d'alternatives, un posicionament sindical a la defensiva i molt dependent dels posicionaments del govern, que, per altre costat, va estar representat a la manifestació a través del seu partit.

I és que els dos grans sindicats arriben a aquesta negociació amb una posició francament delicada: un creixent desprestigi social. No és gens estrany que estiguin proposant al govern un canvi en els còmputos dels resultats de les eleccions sindicals, amassat, any rere any, pèrdua rere pèrdua, de drets socials i laborals i moderació rere moderació salarial. S'ha cedit massa a canvi de molt poc, o de pràcticament res, mentre paral·lelament s'incrementava el seu procés d'institucionalització i subsistència a costa de les rendes públiques.

De fet, des que es va trencar la negociació fins ara, s'han donat passos clars en aquesta direcció. L'acord sindicats patronals per desbloquejar els convenis ha constituït un pas enrere important, un retrocés sense precedents en la negociació col·lectiva, ja que els dos sindicats han cedit a les pretensions patronals de modificar en la pràctica i així incomplir el que s'havia acordat en els convenis. Incomprendiblement, amb una part dels convenis judicialitzats i amb sentències favorables, CCOO i UGT donen marxa

Entra a <http://informes.seminaritaifa.org/informe-06/>

enrere, i en lloc de judicialitzar la resta i acompanyar aquest procés amb mobilitzacions per fer complir a les patronals les clàusules salarials dels convenis, signen amb la CEOE un acord de renegociació d'aquestes clàusules que no té altre significat que la predisposició sindical a acceptar increments salarials per sota dels que s'havien pactat. La patronal ha donat un pas important endavant en la seva lluita per infravalorar el poder normatiu dels convenis.

Un greu precedent, i més si cal, quan es pretén entrar a negociar a continuació un acord salarial per tres anys. De fet sembla que el procés ja ha començat, perquè la premsa ja s'ha fet ressò de les propostes sindicals per al 2010. Tot sembla indicar que els dos sindicats busquen un model d'acord final semblant al que han signat a les administracions públiques. Un acord d'increments inferiors a l'IPC amb clàusules de revisió salarial condicionada a diversos factors lligats a la marxa de l'economia.

El precedent en l'àmbit de l'administració pública com a mal exemple

L'irrisori increment pactat per al 2010 per aquests sindicats per als empleats i les empleades públiques jugarà ara com un referent que la CEOE aprofitarà per fiançar una política de fermesa en la negociació en perjudici del conjunt del món laboral. Un altre cop tornarem a sentir la fal·làcia que s'han de moderar els salaris a canvi d'aconseguir incrementar l'ocupació. Les cartes semblen ja marcades i la patronal, que és qui porta la iniciativa i a qui afavoreix la situació social de crisi, té diversos asos a la màniga que li permeten manejar la situació. Per un costat, les propostes del govern les pot considerar insuficients, però de fet estan en la seva línia, l'afavoreixen.

Només és qüestió de mesurar una miqueta més el seu abast. Per altre costat, la patronal pot intercanviar contrapartides amb els dos sindicats, ponderant què pot cedir i què pot guanyar entre l'acord salarial a tres

anys i l'acord de la reforma laboral. I si no aconsegueix un acord explícit, sempre li queda la possibilitat d'un acord tàcit, on els sindicats garanteixin un període de pau social, que permeti al govern legislar algunes de les mesures proposades.

El que queda clar és que la patronal no parará fins aconseguir la flexibilització total del mercat de treball. Entén que el mercat, els models de contractacions i la seva durada, només han de dependre de les seves necessitats, de la fluctuació dels seus productes en els mercats comercials i per tant continuarà estirant la corda.

Les pensions també rebran

Com a complement de la reforma laboral, el govern vol impulsar una reforma de les pensions enduint les condicions per arribar a cobrar una pensió contributiva i així reduir la despesa social a costa d'abaratir els salaris dels futurs pensionistes.

El ministre de treball està plantejant, entre altres coses:

- Conveniència, o no, de mantenir les pensions de viduitat futures si la convivència en la parella ha estat breu i no hi ha hagut descendència i substituir-la per una indemnització en abonament únic o en una prestació de caràcter temporal.
- Ampliació del període de cotització que es té en compte per calcular la quantia de la pensió a cobrar. Si ara és de 15 anys, es vol incrementar a tota la vida laboral, però de forma progressiva, i per tant el primer pas podria ser apujar-lo a 20 anys.
- Increment, també, del temps de cotització mínim per accedir al cobrament d'una pensió contributiva, també de 15 a 20 anys.
- Tot mantenint l'edat legal de jubilació als 65 anys, fomentar la jubilació voluntària posterior fins als 70 anys.
- Foment dels plans de pensió privats.

El govern pot aprovar les propostes en un consell de ministres a finals de gener i haurà de presentar-les als grups parlamen-

Eines contra la privatització i el copagament de la sanitat

Un diagnòstic ràpid en la situació de la nostra sanitat ens mostra evidències d'intensificació del procés neoliberal, amb la discriminació d'uns i l'enriquiment d'uns altres com a principal objectiu; el copagament com a amenaça imminent i d'una enorme falta de transparència en la contractació, la gestió i la informació com a eines, que som incapaços d'aturar per la feblesa de la resposta ciutadana i que posa en evidència la necessitat de millorar la nostra coordinació per donar la resposta contundent que es necessita.

Al llarg dels anteriors números de laiac, hem anat informant de l'opacitat informativa dels ens públics, quan no de l'engany, en matèria de salut; de la selecció interessada de la representació ciutadana i de l'aposta per a una major confusió amb la

pretesa descentralització dels nous governs territorials de salut. Ara ens volem centrar a proporcionar eines per contribuir a la conscienciació i al rearmament de la ciutadania i a l'agrupació de tots i totes les que, tant des del món professional com de l'usuari, lluitem seriosament contra aquest estat de corrupció i per a una sanitat plenament pública i transparent.

Un llibre

Ens hem encarregat, a part d'altres col·laboracions, d'escriure el capítol El proceso de privatización en Cataluña. Los retoques de las izquierdas al modelo sanitario catalán del llibre ¿Por nuestra salud? La privatización de los servicios sanitarios, editat per Traficantes de Sueños. Val la pena llegir els articles de John Lister, Mark Hellowell i Allyson Pollock perquè ens situen en el panorama global en què estem immersos, així com com les aportacions dels companys i companyes de CAS Madrid que evidencien com ens hi estem submergint de ple.

Pel que fa a la nostra aportació, després de caracteritzar la situació catalana per a qui encara no la coneix:

- Denunciem la frustració provocada pels dos governs catalans d'esquerres ja que, tristament com sempre, estan fent les passes que els anteriors governs de dretes no s'havien atrevit a fer. Les passes que necessiten "la Caixa", les farmacèutiques, tot el món empresarial i pseudopúblic que forma part del clúster de salut, per xuclar

de l'enorme pressupost públic que surt dels nostres impostos.

- Denunciem que ens facin passar la vergonya de fer certes les declaracions dels governants del PP en el sentit que el que ells estan fent a Madrid, també ho està fent el "govern catalanista d'esquerres" i ningú no en diu res.

- Denunciem, sovint amb noms i cognoms, els mecanismes que afavoreixen descaradament determinades persones o empreses passant per sobre de la honradesa de personal incorruptible i de les necessitats sanitàries reals de la població. Llegeix-lo i vine amb nosaltres a denunciar-los.

Un observatori

Observatori dels Governos Territorials de Salut, en diem així, perquè els GTS són la forma de privatització que es presenta com a democràtica; potser tan democràtica que també donarà comissions o pagarà dietes als representants dels usuaris per tal que callin. No volen veus crítiques i insisteixen a mantenir el procés en secret.

Observatori del procés de privatització de la Sanitat a Catalunya, també en diem així, per tal que quedi ben clar el que sabem, el que està passant, tant en el món professional sanitari com en la cartera de serveis que es presten, establint discriminacions aleatòries que ens divideixen al personal de la sanitat i a les persones usuàries tot constituint una nova "casta" dirigent que sap perfectament on té el melic, perquè se'l mira cada dia. I això, per tal que arribem a descobrir on es perden els diners i qui hi està guanyant amb la crisi.

A part de voler convertir-se en un bon arxiu de dades, presentem l'Observatori com una eina de denúncia. Segurament ens qualificaran de fomentar teories conspiratòries; no ens fa por. També li ho van dir a la Teresa Forcades i ara és el Parlament Europeu qui ha trobat motius per decidir investigar els òrgans de l'OMS per la seva relació amb la indústria farmacèutica en relació a la grip A.

Copagament: tremolem o actuem?

Si darrerament ha estat intensa la campanya dels de sempre (encapçalats per la líder d'esquerres Marina Geli) a favor del copagament, l'anunci tàcit que la implantació del copagament és imminent l'ha fet un eminent detractor d'aquesta mesura en el seu article setmanal del diari Público del 7 de gener: "... si se decidiera establecer un euro por visita, debiera ponerse un límite (en cuanto al número de euros al año)..." (Vicenç Navarro a <http://blogs.publico.es/dominiopublico/1759/el-copago-sanitario/>).

En efecte, el dia 20, la Marina esmorza amb els empresaris de la salut i diu que, al febrer, ja ens ho explicarà clarament el segon Informe Vilardell. Que aquest cop ja ha donat l'ordre, als senyors del comitè de savis, que es deixin de mitges tintes i que han de recomanar aquesta necessitat del sistema, que per això els paga.

Davant d'aquesta ofensiva, cal que tornem a lluitar per a una sanitat pública al servei de tothom, sense discriminacions. Ja són massa batalles perdudes. Cal que ens reagrupem.

Ramon Serna

El 27 de febrer, el president Montilla inaugurarà l'Hospital Comarcal del Baix Llobregat, batejat amb el nom de Moisès Broggi.

El que no proclamen és que "el primer hospital del govern catalanista i d'esquerres" s'ha fet mitjançant una concessió administrativa a un consorci totalment privat format per la Caixa, Aigües de Barcelona, EMTE, TEYCO i ACSA, és a dir, amb la fórmula que el PP està fent servir a Madrid.

Ens hauríem de trobar en la inauguració.

Cap a un nou model econòmic

Participació de Susan George en el Seminari "Crisi de sistema i alternatives". Traducció i edició de Xavier Diez

En l'actualitat, el món financer viu al marge de l'economia real. Dicta les seves normes a la societat, sotmet a la seva lògica el medi ambient, resta blindat davant de qualsevol interferència política. Què cal fer, si volem viure en un món habitable, lliure de la ingerència financera, de la predació mediambiental? Primer de tot cal que ens organitzem amb els nostres propis mitjans, amb la participació de tothom. Només així aconseguirem que l'economia estigui al servei de la gent, no pas com fins ara. La producció, el repartiment dels recursos, la distribució ha d'estar en les mans dels individus organitzats democràticament. No és un repte fàcil, encara que sí del tot necessari. Una vegada assolit aquest objectiu, les finances ens resultaran del tot inútils. Els diners poden servir com a mitjà d'intercanvi de béns i serveis, tanmateix les finances com a ofici, no tenen cap mena d'utilitat col·lectiva.

Aquest és el repte més complicat que tenim des de l'aparició de la civilització. Ens trobem aquest vespre en un context políticament significatiu perquè paral·lelament s'estan trobant els ministres de comerç a Ginebra, en la vuitena ronda de negociacions de la cimera de Doha, en la línia de les liberalitzacions comercials que van precipitar, ara fa deu anys, el moviment de Seattle. Jo hi vaig ser. Fou un esdeveniment fantàstic, perquè allà es consolida el moviment per la justícia global, l'altermundialisme. Fou un moment en el qual vam prendre consciència de la possibilitat de poder canviar les coses. I fou important perquè, per primera vegada, als Estats Units, els sindicats i els ecologistes van coincidir a les mateixes manifestacions, amb idèntics objectius. Van tenir lloc unes mobilitzacions perfectament organitzades, protagonitzades per gent molt jove,

educada en la no violència, que van fer front a la brutalitat de la policia de Seattle.

Ara, en canvi, em sembla que ens trobem en un moment d'arrencada d'un nou procés. Potser us pot semblar un moviment més silenciós. L'era de les grans manifestacions com les de Gènova, amb la mort de Carlo Giuliani, o Goteborg, amb uns quants ferits greus, sembla haver-se esgotat perquè, malgrat les desenes de milers de participants, no han tingut l'èxit polític que es podria haver esperat. Tanmateix, aquest moviment continua, a partir sobretot de la xarxa internacional de contactes, habituats ja a treballar conjuntament. I això està creant les bases d'un moviment d'abast planetari. Precisament a Catalunya percebo una gran força en aquest àmbit. Deu anys després de Seattle, el moviment és avui més sòlid i cohesionat.

Malauradament no disposem de massa temps. El clima no sembla disposat a esperar la nostra capacitat de resistència global. Com bé sabreu la cimera de Copenhage va encaminada al fracàs, i això ens dona una raó de més per mantenir la unitat i les aliances. Com podeu haver sentit, els mitjans de comunicació prioritzen la sortida de la crisi financera a l'escalfament global, com també es prioritza respecte a les crisis de la pobresa i de la desigualtat. Les desigualtats no han parat de créixer des de fa trenta anys, gràcies al neoliberalisme. Avui precisament vinc escandalitzada després d'haver llegit el diari Le Monde. Explicava que a Europa, el continent més ric, el 25% dels joves de 15 anys no comprenen els textos que llegeixen. No sé quines seran les xifres per Espanya i Catalunya, encara que sé que a França estem en una situació que s'agreuja. Un continent tan ric incapaç d'ensenyar als seus nens a llegir sembla destinat a desaparèixer intel·lectualment.

La cobdícia d'uns pocs i la crisi

La crisi castiga encara més el sud. Tenim una greu crisi alimentària, i la de l'aigua, que es va estenent. Això, combinat amb la crisi climàtica fa que els conflictes augmentin i es traduirà en fam, i milions de refugiats climàtics que no podran ésser aturats per cap exèrcit. Què fa Europa al respecte? La Unió ha publicat darrerament un informe dirigit per Javier Solana, on es reconeix el problema, encara que no es proposa cap solució. Es parla d'observar, de prevenir, ... tanmateix és incapaç d'oferir solucions efectives. Bé, sí se'n prenen algunes. Es van incrementant pressupostos per reforçar les fronteres des d'un punt de vista estrictament de la seguretat. La sobreexplotació dels recursos naturals ja han provocat històricament col·lapses civilizatoris com el cas de l'Illa de Pasqua. I aquest exemple presenta inquietants coincidències amb

hipoteques escombraria poc abans de la crisi i invertissin, en el mercat de derivats, massivament en blat, soja, panís. Això va suposar que en el mercat internacional el preu del blat s'incrementés, en un sol dia, un 37%. Als especuladors no els interessava en absolut les conseqüències d'aquest increment de preu d'aliments de primera necessitat a països llunyans. De la mateixa manera, havien invertit en grans extensions agrícoles destinades als agrocarburants. De fet, la superfície dedicada al panís, destinada tant al consum humà com animal, només als Estats Units, es va reduir en un terç per fer lloc a aquests nous conreus destinats als cotxes. Per tal que si-gueu conscients de la magnitud d'aquesta tragèdia us he de dir que el preu d'omplir un dipòsit d'un cotxe amb agrocarburant és l'equivalent al consum alimentari d'una persona al llarg d'un any. A nivell global, aquestes jugades especulatives han impli-

l'actualitat. Les elits s'han entestat a consumir per sobre de les possibilitats reals, a partir de justificacions transcendents (la religió o el progrés) que portaven a uns excessos que provocaven alhora grans desigualtats. La cobdícia d'unes elits egoistes propicià el col·lapse de l'Illa de Pasqua com la nostra aristocràcia financera sembla obsessionada a provocar-ne un altre a escala global.

La crisi de les subprime va provocar, per exemple, que els especuladors culpables de la recessió actual es desfessin de les

cat incrementar en 100 milions les persones al col·lectiu afectat per la fam endèmica, que se situa ja entre els 950 i 1.000 milions al món. Us podria donar molts més exemples de quines són les conseqüències d'aquesta política financera dissenyada exclusivament a treure rendiment econòmic als inversors. De fet, la cobdícia d'uns pocs tanca a una gran presó, la presó de la misèria, la fam i el conflicte, a contingents de persones cada vegada més amplis. Vaig a donar-vos unes quantes xifres d'una manera prou entenedora. Convertim un dòlar en un segon. Per obtenir 1.000

milions de dòlars caldrien 32 anys. 100.000 milions de dòlars representen, doncs, 3.200 anys, i 1 bilió, 32.000 anys, el que suposa anar molt més enllà del neolític. Quants diners s'ha lliurat als bancs en un únic any? 5 bilions de dòlars, el que equival a 160.000 anys. Bé, aleshores va quan diuen que no hi ha diners per les escoles, pels hospitals, per les pensions, per crear ocupació, per invertir en les infraestructures. La xifra que us he donat és baixa. Altres estimacions diuen que els governs han lliurat 18 bilions de dòlars a les entitats financeres, o el que és el mateix, 613.000 anys, abans del domini del foc.

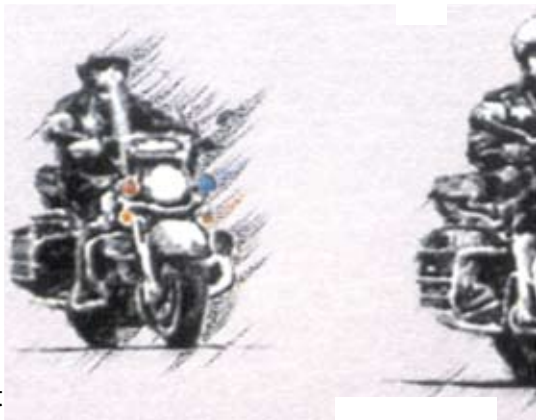
Tota la crisi ha estat fonamentada a partir del deute. Els governs han tapat els forats dels bancs. Ara bé, quan es deixen uns diners, com ha estat el cas actual, normalment es demana quelcom a canvi. I què tenim, com a garantia, com a contrapartida? Res de res. Paguem entre tots a canvi de res. Cal ser-ne conscients d'això, i declarar ben simplement una gran veritat: els bancs són nostres! Si no els haguéssim ajudat amb els nostres diners, s'haurien enfonsat. Si sobreviuen és gràcies a nosaltres. Per tant, si els bancs són nostres, els hem d'exigir que siguin d'utilitat pública. Si la seva funció és la distribució de crèdit, aquest ha d'ésser un bé comú. Per tant, les seves inversions han d'anar destinades a projectes individuals o vers les empreses, especialment les petites i mitjanes, que són les que més ocupacions generen. Almenys a Europa, el 90 % de l'ocupació al sector privat no prové precisament de les multinacionals, sinó d'empreses modestes, amb no massa treballadors. Així, hem d'exigir, per exemple, que qualsevol petita i mitjana empresa, per exemple, del sector ecològic, hauria de disposar de prou finançament per als seus projectes. I retornar-lo amb un interès relacionat amb la inflació, i no amb taxes que impliquin beneficis financers. Potser em podríeu acusar de somiar, tanmateix, aquesta és una opció realista. El que resulta una pura il·lusió és continuar com fins ara. La crisi no ha acabat, i si persistim en la mateixa estructura financera, en vindran altres de molt pitjors, perquè el problema és en la insostenibilitat del model

bancari vigent.

Que la crisi financera encara no ha acabat ho demostra, sobretot als Estats Units, el que està passant amb els centres comercials i el mercat immobiliari d'oficines, al qual està passant el mateix que amb les subprime. Per tant, sense regles clares ni un control efectiu públic, el món financer ens envia directament vers al desastre. Cal que sigui la societat la que decideixi com han de moure els bancs els diners de tots. Com ja he dit, els diners s'han de dirigir vers petites i mitjanes empreses, projectes ecològics, i també, i sobretot, projectes d'interès social. I això significa una nova estructura empresarial on els treballadors participin dels beneficis alhora que en el disseny, direcció i control de la producció.

Cal implantar la democràcia

De fet, cal la implantació de la democràcia a tots els nivells. Es pot triar a l'alcalde, al president, als legisladors,... ara ha arribat l'hora de triar també als caps, als directius i al consell d'administració de les empreses. A banda d'això, és del tot necessari implantar normes que facin marxa enrere sobre la desregulació de les darreres dècades que ens han portat al desastre. Deveu saber que el món financer nord-americà ha gastat 5.000 milions de dòlars en lobbies contra les regulacions. Es tracta de 3.000 persones que treballen prop del Congrés, del Senat, del conjunt de les institucions per condicionar i influir en les decisions dels legisladors. I han tingut èxit! Han estat capaços de suprimir, en la darrera dècada, fins a 12 regulacions bàsiques. Alguns exemples. En el mercat de derivats dels cereals, que permet comprar collites amb molta antelació, s'ha suprimit recentment la llei que obligava a registrar-se als compradors de blat o arròs. S'assegurava així un anonimat que impedeix

saber en mans de qui estan els aliments que es produiran d'aquí un temps. Una altra suprimida recentment fou la implantada pel president Roosevelt el 1933, arran del crack del 29, consistent a establir una estricta separació entre banca comercial i d'inversions. La primera, per entendre'ns, és la típica que manté dipòsits de particulars i empreses i dóna crèdits a individus, comerços o indústries, i que permeten funcionar l'economia real. La segona és la dels grans inversors, que serveix per especular amb els seus actius en els mercats de valors, amb productes financers cada vegada més arriscats. La supressió d'aquest tallafocs ha permès que el món financer i especulatiu s'hagi apropiat dels dipòsits particulars de la gent, i que els bancs que abans es dedicaven a l'economia real, s'hagin abocat vers operacions financeres arriscades amb els nostres diners, i els de les empreses que donen feina. Quan hi ha hagut problemes, com en la recent crisi, la dimensió de la bombolla resultava tan gran, que qualsevol fallida podria generar una catàstrofe global "Too big to fail" massa gran per caure, la qual cosa es tradueix en què els governs acaben obligats a salvar els bancs amb els fons públics si no volen que es col·lapsi l'economia.

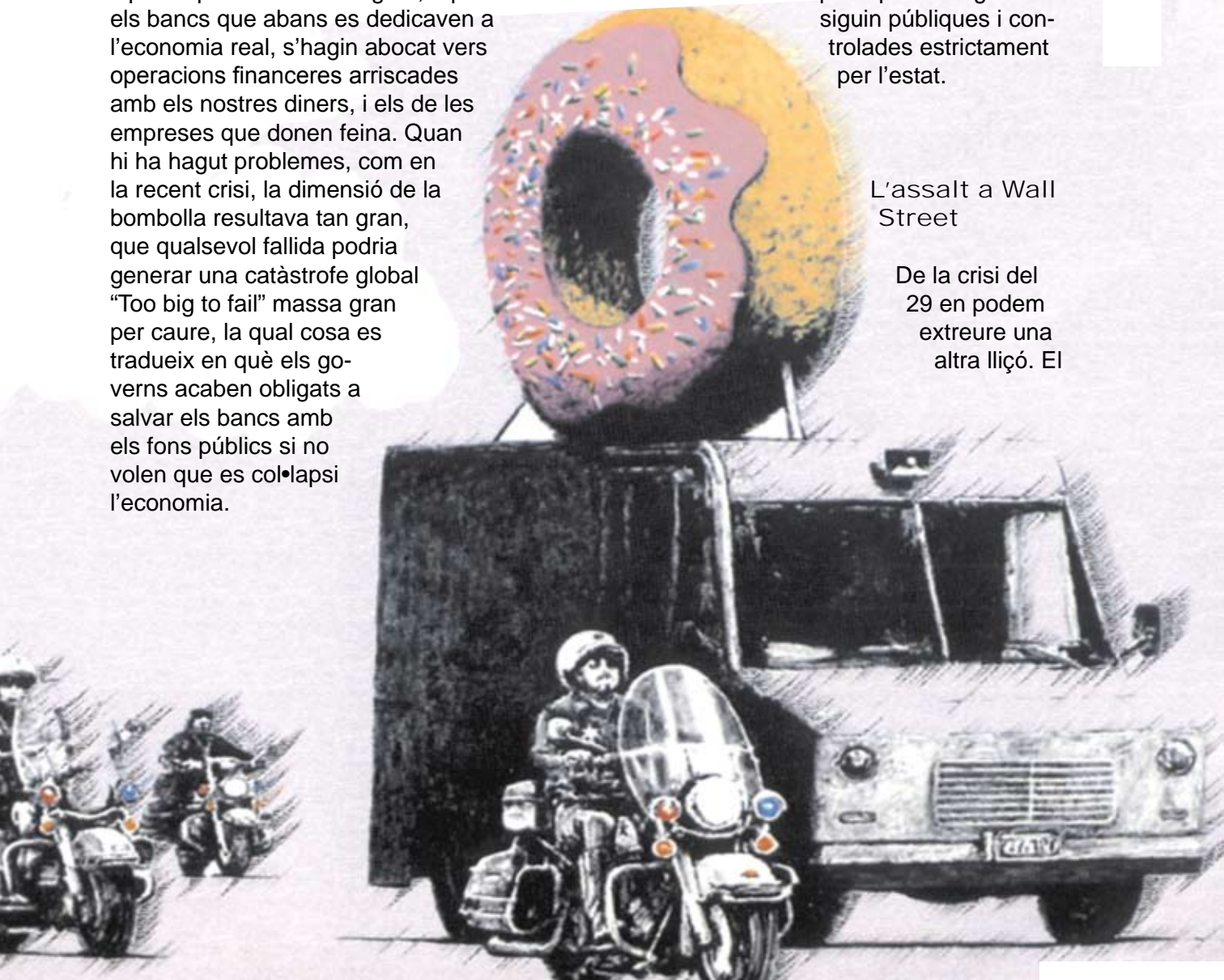
Tanmateix, el que succeeix avui, poc més d'un any de les primeres fallides, és que ara mateix, grups com Goldman Sachs guanyin cada dia 100 milions de dòlars. Com s'ho fan? Després d'haver rebut diners públics a un interès pràcticament zero, es dediquen a comprar deute públic. En altres paraules, són els estats qui engreixen els beneficis dels bancs.

Un altre escàndol són les agències privades de rating. Aquestes són les que qualifiquen les inversions i productes financers segons la seva presumpta fiabilitat. Com que són pagades per les mateixes empreses valorades, d'una perversió increïble perquè alimenta una espiral de corrupció responsable de la bombolla financera. Cal

que aquestes agències siguin públiques i controlades estrictament per l'estat.

L'assalt a Wall Street

De la crisi del 29 en podem extreure una altra lliçó. El

president Roosevelt va emprar molts diners públics per generar ocupació, especialment fent infraestructures, carreteres, grans obres d'enginyeria. Podríem fer el mateix, encara que hi hauríem de donar una orientació vers la indústria verda. Generar ocupació a partir de la inversió pública, destinada a prevenir el canvi climàtic i propiciar una economia ecològicament sostenible, amb la intenció de reduir el CO2, potenciar l'autoconsum, i impedir la deslocalització industrial que ha caracteritzat les darreres dècades. De fet, això que explico és el que està fent en aquests moments la Xina. Atesos els problemes d'exportació derivats de la crisi financera mundial, els xinesos estan potenciant el mercat interior, millorant a poc a poc les condicions dels seus treballadors, i fent un gran esforç inversor en investigació i recerca i prototipus verds. En el sector de l'automòbil, per exemple, són dels qui més seriosament estan treballant en la reducció d'emissions i consum energètic. Intel·ligent, si tenim en compte que no tenen pràcticament petroli. Tanmateix, res d'això és possible si mantenim el capitalisme en la seva forma actual. Jo no sé si hem de fer revolucions

clàssiques. El que sí que és cert és que si avui existeix un Palau d'Hivern, aquest és a Wall Street. Us deia abans que mentre estem aquí, a Ginebra s'estan reunint els responsables de la crisi actual. I estan ara mateix conspirant per liberalitzar el comerç i els serveis públics. Deixar entre les urpes del mercat la sanitat, l'educació o l'aigua. Una altra cosa sobre la qual és necessari debatre és sobre els nivells de remuneració dels alts executius, responsable d'unes diferències de riquesa intolerables. La desigualtat és cara. Les societats més desiguals pateixen major criminalitat, malalties mentals, obesitat, reclusos,... Si ho mirem des de la perspectiva global, respecte les relacions nord-sud, les coses són encara pitjor, i la immigració és el seu resultat més evident. En aquest sentit, apostem per anul·lar el deute, a condició, és clar, de l'assumpció de polítiques verdes, de la reforestació del sud i la seva contribució a mantenir la biodiversitat.

Des dels governs ens diuen que no hi ha diners per fer tot allò que demanem. És fals! El que succeeix és que en els darrers anys s'han reduït els impostos als rics, mentre que les grans fortunes dipositen tota la seva riquesa als paradisos fiscals. D'altra banda, les grans empreses transnacionals, que pràcticament no contribueixen a l'economia productiva, estan a la pràctica, exemptes de la fiscalitat. Existeix un altre instrument útil, la Taxa Tobin, impulsada pel moviment ATTAC, per gravar les transaccions financeres, que podria servir per impulsar aquestes polítiques diverses vegades.

La crisi ofereix grans oportunitats per refer les regulacions i reduir les desigualtats, bastir un nou ordre entre nord i sud, reconstruir i expandir els serveis públics. Tanmateix, i atès que no ens podem confiar dels governs, ho hem de fer des de la ciutadania. Des de la implicació personal. No aïlladament, car des de la nostra petita parcel·la personal és molt difícil canviar les coses. Cal agrupar-se a partir d'interessos comuns i establir aliances amb altres grups per fer un front comú. Tenim talent, tenim recursos, tenim voluntat.

Crisi i EROs

Des del començament de la crisi, el sistema bancari espanyol ha tancat l'aixeta dels crèdits a les empreses i a la ciutadania, i ha agreujat la paralització de l'activitat industrial. Tenim unes xifres de desacceleració de l'economia molt elevades, que han portat com a conseqüència que milers d'empreses hagin tancat i cents de milers de persones treballadores autònomes s'hagin sumat als milions de persones aturades, la qual cosa ha provocat en el seu conjunt una recessió en el consum sense precedents en els últims 80 anys.

L'anàlisi de les accions empresarials ens duen a la conclusió que s'està aprofitant la psicosis de crisi per portar a terme una reconversió industrial i laboral contra els treballadors i les treballadores. Els EROs conviuen amb la realització d'hores extres,

Els EROs conviuen amb la realització d'hores extres, en un exemple de flexibilització sense límit.

en un exemple de flexibilització sense límit, que ja les empreses, sobretot les del sector de l'automòbil, ja estaven intentant implementar els últims anys.

La globalització econòmica està generant uns considerables canvis i desequilibris que alteren, en molts casos, la nostra forma i qualitat de vida. S'incrementa la tendència a concentrar la producció cada cop en menys mans. La siderúrgia, l'automoció o les telecomunicacions en són exemples clars, la qual cosa els permet dominar els mercats i exercir les pressions necessàries als governs i als aparells d'Estat per reduir els drets laborals, socials i democràtics fins a la semi-esclavitud.

La crisi és real per a les persones treballadores. No obstant, per a les gran empreses i multinacionals està significat una oportunitat d'incrementar beneficis a causa de la reducció de costos laborals i de la pèrdua

kaosenlared.net

2009, resumen del año: La bolsa gana un 30%, el empleo cae un 30%
Javier Arias | alterglobalizacion.wordpress
| 9-1-2010

www.kaosenlared.net/noticia/2009-resumen-ano-bolsa-gana-30-empleo-cae-30

De enero a octubre de 2009 se autorizaron 16.084 ERE que afectaron a 462.590 trabajadores, el 90% pactados por CCOO y UGT con las empresas. La mayoría de despidos (96'5%) son individuales.

<http://www.kaosenlared.net/noticia/trabajadores-pagan-crisis-capital-multiplican-cuatro-expedientes-regul>

de drets dels assalariats i assalariades, la implantació de mesures de flexiseguretat, i l'eliminació de la negociació col·lectiva, amb l'aplicació de la norma d'origen.

En aquest context els sectors més vulnerables són els que pateixen la precarietat i la subcontractació, que no necessiten un ERO per acabar a l'atur. L'actual situació econòmica i social exigiria una resposta contundent, resposta que hauria de concretar-se en un pla de mobilitzacions, que acabés desembocant en la convocatòria d'una vaga general. No obstant, malauradament, el sindicalisme alternatiu no disposa de la força suficient per posar en marxa aquest instrument, encara que sí podem treballar perquè aquesta perspectiva es vegi com a necessària per a una majoria de la classe treballadora i per altres sectors socials. Hem d'insistir en la necessitat d'oferir una resposta unitària davant els EROs i hem de tractar de coordinar les lluites per fer front a l'aïllament social de les mobilitzacions de caire defensiu que estem vivint.

Una política educativa contra l'ensenyament públic

Dels retalls de plantilles als centres públics i de la precarització laboral del professorat substitut.

Aquest nou curs escolar 2009/2010 el Departament d'Educació ha superat amb escreix les pitjors expectatives i ha posat de manifest que les paraules del conseller d'aconseguir "l'equitat i l'excel·lència del sistema educatiu català" no eren més que publicitat enganyosa per guarnir l'aprovació de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC).

El primer curs de desenvolupament i aplicació de la Llei d'Educació està suposant un important retrocés en la dotació de recursos als centres públics, de supressions de grups de batxillerat nocturn i diürn. El Departament d'Educació està realitzant una política de depredació de les plantilles dels centres públics, que els deixa en una situació crítica per atendre les seves necessitats educatives.

Així mateix s'ha de rebutjar i denunciar la política de precarització laboral de sectors del professorat que el Departament està portant a terme, així com l'opac i arbitrari procediment de contractació que està utilitzant, que trenca els criteris pactats amb les organitzacions sindicals per a l'ordenació de la borsa de treball. La implantació de jornades inferiors a la sencera, especialment els terços de jornada, suposa una precarització laboral sense precedents que responen a un economicisme a ultrança, que no té en compte ni les condicions de l'ensenyament públic, ni la dispersió dels centres, ni la mobilitat del professorat i els seus costos, ni les mínimes condicions econòmiques que necessiten les persones per sobreviure, ni les necessitats educatives dels centres.

Una política garrepa pròpia de governs neoliberals, que atempta contra el més

elemental dret al treball, carrega la crisi i la mala gestió sobre les esqueses del col·lectiu més feble i desemparat: el professorat substitut, i sobre l'ensenyament públic.

Aquesta política educativa escurça l'atenció individualitzada i el tractament de la diversitat, precisament de l'alumnat amb més necessitats educatives i més susceptible d'incrementar les files dels resultats negatius dels informes d'avaluació com els PISA, o de la Fundació Bofill, i que tant li agrada difondre al conseller entre els mitjans de comunicació per aguditzar la culpabilitat a l'ensenyament públic.

Un calendari escolar que perjudica les famílies més desfavorides

El conseller Maragall ha presentat una proposta de calendari escolar pels cursos 2010-2011 i 2011-2012 que pretén introduir, irresponsablement i sense consens amb l'ensenyament públic, diversos canvis que empitjoren les condicions de treball del professorat i generen determinats problemes de difícil solució per a la qualitat educativa i per a les famílies.

El canvi més radical que està proposant i que més afecta les famílies consisteix en què els i les alumnes comencin el curs una setmana abans (el dia 7 de setembre) i que tinguin una setmana de vacances al febrer o al març.

D'entrada s'hauria de comentar que no està demostrat científicament que, amb aquest canvi, es millorin els resultats escolars. Més aviat sembla una qüestió d'opinions, on uns pensen que un lleuger descans es fa necessari en un trimestre tan carregat per agafar noves forces, i altres pensen que un descans en el trimestre on l'alumnat més rendeix, suposa tallar-li el ritme.

De totes formes, el que influeix realment en els resultats escolars és que els centres tinguin més recursos, més plantilles per poder atendre de forma més individualitzada la diversitat de l'alumnat, tenir menys alumnes per aula, més formació del professorat i unes polítiques socials i laborals que millorin la qualitat de vida de moltes famílies. Justament el que el Departament retalla i el govern no fa. La resta són cortines de fum per amagar altres realitats.

La Sra. Rius, Secretària General del Departament, declarava als mitjans de comunicació sense enrojolar-se gens ni mica, que canviaven el calendari perquè els ho havien demanat les estacions d'esquí. Un argument pedagògic irrefutable. El conseller va aprofundir en la tesi demanant públicament a les famílies que portessin els seus fills i filles a esquiar. Aquestes declaracions ens indiquen que la majoria de l'alumnat no compta per a la conselleria i demostren que no farà res per assumir el cost que suposen les activitats de lleure. L'associació i la federació de municipis ja han manifestat que tampoc no poden assumir-ne els costos. Només queden les AMPAs en els centres que en tinguin i que disposin de mitjans per portar-les a terme, perquè el preu que han de pagar les famílies no es dispari.

En aquest sentit, la implantació de la setmana de febrer perjudica sensiblement els sectors de l'alumnat amb menys recursos econòmics i socialment desafavorits i també a l'alumnat de les zones rurals. No hi ha cap compromís per a què l'alumnat sigui atès en condicions de qualitat i d'igualtat d'oportunitats. Sembla que el Departament obre un nou mercat a les empreses amb activitats per a les famílies que puguin pagar-les.

L'Administració alega que porta 3 anys obrint una partida de 1.375.000 euros anuals per subvencionar aquestes activitats, però el que amaga és que d'aquesta subvenció universal, a cada un dels 931.260 alumnes entre 3 i 16 anys amb dret a percebre-la, li pertocaria 1,45 euros.

Modifica les condicions de treball del professorat sense negociació col·lectiva

Així mateix allarga, només pels centres públics, la permanència del professorat en els centres sense alumnes fins al 7 de juliol amb l'objectiu, diuen, que els equips docents puguin preparar el nou curs, atès que aquest començarà amb alumnes el 7 de setembre de 2010.

Aquesta mesura proposada unilateralment, d'esquenes al professorat, suposa un canvi en les nostres condicions de treball. Imposada sense negociació col·lectiva, com és preceptiu, tal i com es dictamina en l'Acord de Condicions de Treball de la Mesa General de la Funció Pública, trenca a més, un acord de l'any 1978 que obligava el professorat a romandre als centres fins a vuit dies, un cop acabat el curs (fins el 30 de juny) i a realitzar activitats de formació regulades per l'Administració durant el mes de juliol.

I això es pretén dur a terme sense cap compromís ni cap garantia que el professorat estigui nomenat i en els centres, en condicions de preparar el curs, el dia 1 de juliol. De fet la maquinària del Departament mai no ho ha aconseguit ni el 14 de setembre. Fa la impressió que el Departament menysprea el treball individual i col·lectiu del professorat i la necessitat de preparar el nou curs en condicions i amb garanties.

Per altra part, la supressió de la jornada intensiva pot suposar un canvi de funcionament organitzatiu en els centres, ja que la reducció horària que aquesta comportava era una compensació per les activitats educatives relacionades amb sortides i colònies i altres activitats que implicaven una major dedicació horària del professorat amb l'alumnat.

Un element més per enfortir la matriculació en els centres privats concertats

El conseller Maragall ha presentat la proposta al Consell Escolar de Catalunya, òrgan purament consultiu, que li ha donat suport amb els vots de l'Administració, les organitzacions patronals i la representació

de les federacions de pares d'alumnes de l'ensenyament públic i privat (malgrat el rebuig d'amplis sectors d'AMPAs). En contra, ens hem manifestat les organitzacions sindicals representades i els moviments de renovació pedagògica i s'ha abstenut la representació municipal.

El canvi de posicionament de les patronals i de les federacions de pares i mares dels centres privats concertats ve motivat per la promesa de la conselleria d'incrementar-los els mòduls dels concerts, perquè puguin atendre el seu alumnat durant la setmana de vacances del febrer. De nou, com en el cas de la Llei d'Educació, un govern que es diu "d'adscripció d'esquerres" pacta amb les patronals i els sectors més conservadors i catòlics per agredir l'ensenyament públic, el seu professorat i les famílies treballadores que hi porten els seus fills i filles.

La setmana de febrer, sense subvencions públiques perquè les AMPAs dels centres públics puguin realitzar o contractar activitats per atendre el seu alumnat, es converteix en un element més per regular el mercat educatiu i per incidir en un transvasament d'alumnat de la xarxa pública a la privada.

Un projecte de decret d'autonomia i gestió de centres antidemocràtic per introduir formes de gestió privada en els centres públics.

L'esborrany del nou decret és la concreció d'un model d'autonomia i de gestió dels centres públics ja apuntat en la LEC i, barrejat amb una reiterativa simplista i buida retòrica sobre la millora de l'educació, que planteja, entre altres qüestions:

- un model de gestió dels centres públics gerencial on les direccions poden assumir un increment considerable de poder de decisió, i d'actuació en detriment dels claustres, consells escolars i estructures horitzontals d'organització dels centres. Aquesta mesura allunyarà la majoria del professorat i dels pares i mares, de la participació en l'adopció de decisions en

la gestió dels centres. Es busca un model de direcció vertical, que les seves funcions s'acostin a les prerrogatives d'un patró de centre privat.

- la creació de centres públics de diferent categoria per entorns socials, bé a través de la diferenciació curricular i/o bé a través de l'adjudicació de recursos en funció de resultats i rendiment escolar i no de les necessitats dels centres públics, la qual cosa pot abocar a l'establiment permanent de "centres gueto".

- Tot plegat, suposa una concepció antidemocràtica de l'educació, un intent de desmembrament de la xarxa pública entesa com un tot, una introducció de les formes de gestió de l'empresa privada a l'ensenyament públic i una desregulació de les condicions laborals del professorat (provisió de llocs de treball, retribucions, organització del treball als centres, etc.), deixant una porta oberta a la discrecionalitat i a l'arbitrarietat com a normes. El desenvolupament d'aquestes qüestions, conjuntament amb algunes altres, és bàsic per anar preparant els centres públics per assumir una futura gestió privada.

La conselleria no deixa altra sortida que la mobilització.

Les organitzacions sindicals representatives vàrem presentar al començament de curs al Departament una proposta de calendari de negociació d'aquests temes. El Departament, d'entrada, es va comprometre a negociar tots els temes. Però a mesura que anava passant els temps ha incomplert sistemàticament el seu compromís.

L'actuació portada a terme per aquest conseller els últims anys l'inhabilita i fa impossible la negociació i la possibilitat de consens, sobretot de cara al desplegament de la Llei. En aquest sentit si la conselleria continua mantenint la mateixa actitud, els sindicats hauran de tornar a recórrer a les mobilitzacions.

USTEC-STEs

El Tribunal Russell sobre Palestina es reuneix a Barcelona

El Tribunal Russell sobre Palestina és una iniciativa de la societat civil internacional que pretén posar les complicitats dels diferents actors de la comunitat internacional en el centre d'atenció del conflicte Israel-Palestina. Parteix del següent enfocament: l'estat d'Israel ha estat jutjat per les institucions internacionals, però les sancions no han estat aplicades. En conseqüència, el Tribunal pretén examinar la responsabilitat de la comunitat internacional en la no-aplicació d'aquestes sancions i les seves conseqüències.

El Tribunal Russell,

- Respon a la crida de Ken Coates (president de la Fundació Bertrand Russell), Nurit Peled (israeliana, Premi Sajarov per la Llibertat d'Expressió 2001) i Leila Shahid (delegada de Palestina davant la Unió Europea)

- Està constituït per reconegudes personalitats de molt diversos països, Israel inclòs, la legitimitat de les quals prové únicament del seu prestigi, carrera i compromís amb els drets fonamentals. Té un Comitè de Patrocini internacional que compta amb més de 100 personalitats, entre les quals Boutros-Ghali, Mohammed Bedjaoui, Noam Chomsky, José Saramago i Eduardo Galeano.

- Fins al moment, té comitès de suport o altres iniciatives actives a França, Alemanya, Bèlgica, Irlanda, Suïssa, Regne Unit, Àustria, Països Baixos, Portugal, Líban, Algèria, Austràlia, Itàlia, Sudàfrica, Palestina, Israel i Espanya / Catalunya. El de casa nostra està impulsat per la coordinadora Amb Palestina al Cor que reuneix la majoria d'organitzacions catalanes que treballen activament en la defensa dels drets humans i de la legalitat internacional a Palestina.

La primera sessió internacional del Tribunal Russell sobre Palestina es celebrarà a Barcelona els dies 1, 2 i 3 de març de 2010, al Paraninf de la Universitat de Barcelona i analitzarà les complicitats de la Unió Europea i dels seus Estats membres en las violacions de la legalitat internacional a Israel i a Palestina. Durant 2010 i 2011 es celebraran més sessions a Londres, Nova York, Capetown...

El jurat del Tribunal per a la sessió de Barcelona estarà integrat per les següents persones, reconegudes internacionalment pel seu prestigi moral o jurídic: Juan Guzmán Tapia (Xile), Michael Mansfield (Regne Unit), Gisèle Halimi (França), José Antonio Martín Pallín (Espanya), Ronald Kasrils (Sudàfrica), Mairead Maguire (Irlanda del Nord) i Cynthia McKinney (Estats Units d'Amèrica).

Vacances per a la pau 2010

La IAC organitza per tercer any consecutiu l'estada de nens i nenes palestins a Catalunya

Els estius del 2008 i 2009 grups de 10 nens i nenes palestín(e)s, entre 10 i 12 anys, provinents dels camps de refugiats i refugiades de Cisjordània, van estar de visita a Catalunya durant tres setmanes, dins del programa Vacances per la Pau. La IAC va gestionar la seva estada amb l'ajut solidari i econòmic de les persones que hi donen suport i la col·laboració d'entitats locals i altres organitzacions.

Es van organitzar trobades infantils i actes per rebre el grup de nens i nenes palestín(e)s, amb la participació d'associacions de veïns, col·lectius d'immigrants i casals d'infants, cosa que va permetre aconseguir l'objectiu del projecte de cara a la difusió i implicació de la població catalana amb la situació als territoris ocupats.

Ara, a l'estiu de 2010, tornarem a rebre un grup de nens i nenes, dins d'aquest projecte que es defineix a partir dels aspectes següents:

- Auxili humanitari als infants palestins, adreçat al sector més vulnerable de la població refugiada palestina.
- Educatiu, a partir de la pedagogia de la no-violència i de l'educació en la

interculturalitat. El programa està adreçat també als nens i nenes de Catalunya que hi conviuran i ha de contribuir a prepararlos perquè en la vida adulta tinguin capacitat de discernir sobre la conveniència o no, d'una resolució no violenta dels conflictes i de la necessitat o no, de la convivència entre els pobles i les cultures.

- Solidari amb l'alliberament del poble palestí. El nens i nenes dels camps de refugiats són una ambaixada infantil palestina que mostrarà al poble de Catalunya que cal buscar una solució a aquesta injusta ocupació.

Els nens i nenes dels territoris palestins viuen una situació dramàtica a conseqüència de la demolició de les seves cases, els bombardejos aeris, els tocs de queda perllongats, la destrucció o el tancament de les seves escoles, l'empresonament o la matança dels seus pares o germans, la restricció dels seus moviments pel tancament massiu dels Territoris, el tracte inhumà i humiliant per part de l'exèrcit israelià i la tortura.

Com a conseqüència directa del conflicte, el 95% dels nens i nenes palestín(e)s pateix seriosos traumes físics i psicològics. La majoria presenta pors constants, estrès

posttraumàtic, ansietat, depressió profunda, desordres de la son i de la conducta, frustració, inseguretat constant i problemes de comportament i de comunicació.

Amb l'objectiu de reduir els problemes psicològics i poder crear enllaços entre el trauma, les emocions i les creences, -per a que puguin ser tractats, desafiats i modificats-, els nens i nenes viatjaran a Catalunya amb l'acompanyament de mo-

nitores i monitores palestines, per tal que, durant la seva estada, allunyats de la vida diària sota l'ocupació, gaudeixin d'activitats infantils lúdiques, d'oci i educatives, tenint com a focus principal d'intervenció el de superar les síndromes d'estrès a través de les activitats programades amb el suport d'associacions, psicòlegs i altres professionals, dedicats a treballar amb nens i nenes palestín(e)s o a d'altra població infantil que viu en situació de conflicte armat.

Viabilitat de les pensions i coherència dels sindicats

Els bancs i les asseguradores no paren d'explicar-nos contes de por sobre la inviabilitat del sistema públic de pensions. Amb això aconseguen sembrar-nos el dubte i, principalment, tenir de part seva alguns sindicats que practiquen el doble joc de la demagògia amb els treballadors i la submissió al capital en qüestions estratègiques.

Però no assoleixen el seu principal objectiu: convèncer i vendre massivament el producte *substitució del sistema públic i col·lectiu de pensions per un sistema privat i individual*, que actualment té la marca provisional de *Plans de pensions*. I no ho assoleixen per dos motius: un, encara no han sembrat prou por a la gent i, dos, la majoria de la població no té marge en els seus recursos per pagar-se una assegurança sòlida. I menys, sabent que la seva rendibilitat pot ser negativa. Només més pressió obligaria la població a canviar part del destí dels seus recursos individuals. Ara bé, llestos ells, aquesta pressió adopta la forma paradoxal de cercar les reformes necessàries per “fer viable” el sistema públic. Fer-lo viable a costa de fer miques els seus objectius.

Valorades en si mateixes, les reformes que pretenen, fins i tot resulten coherents amb el futur demogràfic i econòmic. Però, sobre tot, resulten coherents amb l'objectiu final: buidar el sistema públic de la seva capacitat de respondre a les necessitats socials de qualitat de vida (rendes suficients i accés a una edat lògica) proporcionant així el màxim incentiu per a la seva substitució. Podríem dir que, de les dues estratègies del capital per eliminar el sistema públic —brusca o a poc a poc—, s'ha imposat la segona. Per a ells, el sistema públic de pensions és inviable o és inviable. Doncs no! El que és inviable i inviable és el sistema financer. I s'ha fet viable a costa de tothom. El que, a més d'inviable, és una vergonya és el sistema de pensions dels diputats (pensió màxima amb 11 anys d'exercir el càrrec), per posar només un

exemple. I què s'ha fet? Amagar-ho o tenir la barra de dir que és un just premi al seu esforç.

La qüestió de les pensions, del sistema de protecció social en general, no és un problema de viabilitat. O, en tot cas, la viabilitat no depèn de mesures “racionalitzadores” ni de factors estrictament econòmics, sinó de decisions polítiques i de relacions de forces, de la lluita entre dues formes oposades de veure el futur: una societat igualitària, democràtica i amb drets socials o una societat enfrontada on els drets siguin una mercaderia. La qüestió de les pensions és un problema de coherència i de drets. Quan encara la majoria de les pensions són mínimes, resulta incoherent acceptar retallades. Per ser coherents amb els nostres ideals i els nostres interessos, i amb el futur demogràfic i econòmic, cal defensar el sistema públic i millorar-lo, no empitjorar-lo. Qui juga a dues bandes, no únicament és incoherent amb els seus principis i els drets que diu defensar, és també corresponsable de la possible inviabilitat futura del sistema.

A les nostres mans està fer comprensible a la majoria de treballadors i treballadores, i principalment a afiliats, afiliades i votants de CCOO i UGT que consenten que les seves cúpules juguin amb els nostres drets i expectatives, que caldrà prendre consciència del que s'està covant per impedir-ho abans no sigui massa tard. A més a més, l'aposta per solucions individuals, implícitament, està apuntant, en la llunyania, a l'eliminació del sindicalisme de la realitat social.

J.A. Jiménez

TAURONS!

Les aportacions als plans de pensions... directament a la nostra nómina!

Campanya de recollida de signatures
dels sindicats de la Funció Pública

Ves a www.iac.cat/

USTEC-STE's, CATAAC, CATAAC-CTS, CAU, FTC, FSEF, CTA Banesto